Tiffanie DeBartolo
Hledám přítelkyni pro konec světa
Když mi bylo dvanáct, věstkyně mi předpověděla, že moje životní láska zemře a nechá mě tu samotnou

Tiffanie DeBartolo

HLEDÁM PŘÍTELKYNI PRO KONEC SVĚTA

Přeložila Hana Krejčí

METAFORA

Copyright © 2002 by Tiffanie DeBartolo
Translation © Hana Krejčí, 2002, 2015
Czech edition © Metafora, 2015

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-735-1 (pdf)

Jeffovi

Protože tvá pravda byla pravdou duše
a protože jsi vše změnil.

Abych ti poděkovala a abych nezapomněla,
že jsem tě potkala.

Poděkování

Jsem neskonale vděčná následujícím osobám:

Dvěma nejbáječnějším mužům, jaké znám – svému agentovi Albertu Zuckermanovi a nakladateli Hillelu Blackovi, že otevřeli své srdce Jacobovi, Trixie a mně. Budu navždy jejich dlužnicí.

Ruth Danonové, April Krassnerové, Catherine Barnettové a všem z intenzivních letních kursů Newyorské univerzity, že mi věnovali tolik ze sebe samých. A Timu O'Brienovi za jeho neocenitelné rady a podporu.

Chris Cornellové – že kombinací patnácti slovíček podnítila devadesát tisíc dalších.

Richardu Weinerovi, Bobu Shookovi, Fay Greenfieldové.

Corrine Clementové, že pohotově přečetla všechno, co jsem jí poslala, stejně jako mým drahým přátelům a příbuzným, kteří mě ovlivnili a povzbuzovali.

Mým učitelům angličtiny ze základní i střední školy, obzvlášť slečně Canavanové, panu Antognolimu a paní Shattuckové. Protože dobrým učitelům se nikdy nedostne uznání, jaké by si zasloužili.

A především: Čtyřem z pěti nejdůležitějších osob v mém životě: mým rodičům Candy a Eddiemu DeBartolovým a mým sestrám Lise a Nikki. Za to, že nejenom snášeli, ale také povzbuzovali mou neobvyklou představivost a za jejich nezištnou lásku a podporu.

A konečně Scottovi. Mé lásce. Nejfantastičtějšímu, nejušlechtilejšímu muži, jakého znám. Jemu děkuju za *všechno*.

Jestliže si se mnou chcete psát, pošlete e-mail na adresu: BeatriceJordan@aol.com. Na všechny hezké maily odpovím. Možná odpovím i na ty vyšinuté. Ale jestli mi oznámíte, jak hrozně se vám moje kniha nelíbila, pak si nemyslete, že dostanete odpověď.

„Hledám, jak spasit svou spásu, svou duši a víru
hledám na místech, kde nerostou květiny
hledám, jak zaplnit tu BOHEM vyhloubenou díru.“

– Bono
„mofo“

Prolog

Když mi bylo dvanáct, věštkyně mi předpověděla, že moje životní láska zemře mladá a nechá mě tady samotnou.

Všichni prohlašovali, že je to podvodnice a že si to jenom vymyslela.

Do háje, to bych teda ráda věděla, proč by si měl někdo něco takového vymýšlet.

Celou tu příšernou scénu si pamatuju, skoro jako by to bylo včera. Chodila jsem do čtvrté třídy. Nóbl večírek v Hollywoodu o vánočních prázdninách. Můj táta byl advokát s vyčůraným ksichtem – zastupoval umělce a měl jednu z největších kanceláří ve městě – a neustále nás vláčel z jedné úděsné párty na druhou, samozřejmě jenom proto, aby se předváděl a aby to vypadalo, že jsme vzorná rodinka, což byla normální šaškárna. Seděli jsme kolem velkého kulatého stolu, kde se mezi spoustou skleniček krčil prázdný košík na pečivo. Já, moji rodičové, bráchové Chip a Cole, pak jeden filmový herec, co se chtěl stát televizní hvězdou, jeho manželka, která už slavnou televizní hvězdou byla, a kluk, o kterém mi někdo sdělil, že hraje za Dodgery jako nadhazovač. Ten taky sežral všechno pečivo.

Lidi, co ten mejdan pořádali, se zřejmě domnívali, že se budou všichni úžasně bavit, když mezi nimi bude chodit věštkyně. Zřejmě nějaká bohémská novota, usoudila jsem. Pozorovala jsem ji. Kolem očí měla hluboké vrás-

ky, přestože všechno ostatní na ní působilo mladě. Vlasy připomínaly cukrovou vatu a měly stejnou barvu jako její rtěnka. Pokusila jsem se přijít na to, kolik jí je, ale nedalo se to odhadnout. Vypadala stará a nestárnoucí zároveň. Možná upírka, napadlo mě. Oblečená byla jako cikánka, měla na sobě velký šál, záplavu krajek a v uších obrovské kruhy. Byly zlaté a sahaly jí až na ramena. Pamatuju si, jak mi blesklo hlavou, že bych jedním mohla protáhnout pěst, kdyby mi to dovolila, ale když přišla k nám, tak jsem se jí nezeptala, protože jsem z ní měla tak trochu stažený zadek.

Sotva dorazila k našemu stolu, namířila si to rovnou ke mně, jako kdyby tam nikdo jiný nebyl. Smrděla cigaretami. Už v tom věku jsem měla choulostivý nosíček. Pachy tvořily základ mého prvního a kritického dojmu, a nikotin mě proti ní naladil negativně.

„Já jsem Madra," oznámila. „Jak se jmenuješ ty?"

„Beatrice," odpověděla jsem. *Hele, když seš taková vědma, tak bys to mohla vědět sama*, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem to nevyslovila. Tehdy jsem byla dost nesmělá.

„A kolik ti je? Dvanáct?"

Sakra. Trefa. Možná je přece jen jasnovidka. Protože já jsem na dvanáct nevypadala. Hlavně kvůli účesu. Měla jsem dlouhé husté černé vlasy a moje matka, místo aby si s nimi trochu vyhrála, mi je stahovala do ohonu úplně nahoře na temeni. Vypadala jsem jako po plastice. A když k tomu přidáte pleť, kterou jsem měla vždycky bledničkovou, a hubené kostnaté nohy, tak byl div, když mi někdo hádal deset.

„Jo, je mi dvanáct," potvrdila jsem.

„Ale máš velice starou duši, holčičko. Jsi téměř na konci cyklu. Prožila jsi mnoho životů a blížíš se k nirváně."

Seděla jsem tam jako hypnotizovaná. Rozuměla jsem tomu tak málo, že mohla rovnou mluvit svahilsky. Popadla mou ruku, otočila ji dlaní nahoru a studovala ji.

„Jsi umělkyně," prohlásila. „Čeká tě dlouhý život. A velká láska."

Chip, který je o pět let starší než já, ucedil: „Kecy." Madra se tvářila, jako by ho neslyšela, a pokračovala.

„Poznáš také mnoho smutku, ale ty jsi silná."

Svraštila obočí, a když se mi chystala sdělit poslední část věštby, zdálo se mi, že jsem v jejích očích zahlédla slzy. „Tvoje spřízněná duše tragicky zahyne. Nebude vám dopřáno dost času." Zlověstně potřásla hlavou. „Bůh s tebou, Beatrice."

Pustila mou ruku a přesunula se k sousednímu stolu, kde seděl Warren Beatty. Uvelebila se mu na klíně, prostudovala mu ucho a oznámila, že bude mít kupu dětí. Zasmál se a poznamenal, že si ho spletla s jiným Warrenem Beattym.

U našeho stolu se přetřásala moje budoucnost. Členové mé rodiny si žili své banální životy a neblahý osud, který mi Madra předpověděla, jim připadal strašlivý. Já byla zdrcená. V roce 1984, kdy se to odehrálo, byl mou životní láskou John Taylor ze skupiny *Duran Duran*. Hrál na basovku a maloval si oči. Byla jsem si jistá, že do rána zemře.

Přežil.

1

„Jsou-li tvé úmysly čisté,
hledám přítelkyni pro konec světa.“

To byl celý text inzerátu. Pak už tam bylo jenom telefonní číslo.

V rubrice **On hledá ji** v *LA Weekly* byl nejdelší. Já *Weekly* obyčejně nečtu. A nikdy mi nepůsobilo obzvláštní potěšení chodit ven. Zbytečně mi to připomínalo, že žiju v Los Angeles, a nikdo, kdo má aspoň špetku zdravého rozumu, netouží, aby mu to někdo připomínal. Vyrazit si do Los Angeles, do toho slunce a násilí, bylo jako vydat se dobrovolně plamenům pekelným. Vždycky mě to sebralo.

Ten den mě to ale z nějakého důvodu hnalo do ulic. Byla to klaustrofobie z mého bytu, nebo spíš z několika stovek kilometrů čtverečních, které jsem pomáhala zalidňovat? Jisté tušení jsem měla. Tak či tak, všechno to ve mně ječelo: *Dostaň mě odtud!*

Weekly jsem si koupila před obchodem se zdravou výživou kousek od domu, kde jsem bydlela. Bylo teprve šest hodin a já neměla náladu strávit celý večer sama, ani klesnout tak hluboko, abych zazvonila u Grega, svého vypečeného bývalého přítele, jehož jsem nemohla ani cítit, ale který ovšem bydlel výhodně v přízemí. Když se nudil, zaskočil na trochu sexu, a já nebyla v takové kondici, abych vydržela zápas svého svědomí proti libidu.

Cítila jsem se slabá a chtěla jsem se kouknout, jaké další možnosti se mi naskýtají.

Hledala jsem programy kin, a jak jsem obracela stránky, padl mi do oka ten inzerát.

Hledám přítelkyni pro konec světa.

Sama bych to nedokázala vyjádřit líp. Snad bych jenom dodala jednu otázku: Do prdele, kdes celou tu dobu byl?

Přečetla jsem si inzerát ještě několikrát a pak jsem to z nějakého nesmyslného důvodu, který nikdy nebudu schopná vysvětlit, udělala. Vykašlala jsem se na kino, vrátila se domů a vytočila číslo. Okamžiky, které rozhodují o mém životě, se často odvíjejí od stavu, kdy přenechám řízení tupému autopilotovi.

Po čtyřech zazvoněních se ozval záznamník a počítačový hlas mě požádal, abych zanechala své jméno a číslo. Zaskočilo mě to. Nevěděla jsem co říct a nechtěla jsem vypadat jako husa. Zavěsila jsem.

Po deseti minutách, když jsem si pečlivě napsala, co budu mluvit, abych ho okouzlila, jsem mu zavolala znovu a nahrála vzkaz, který se ani vzdáleně nepodobal tomu, který jsem držela v ruce.

„Ehm… Ahoj. Jmenuju se Beatrice, je mi sedmadvacet a vlastně nevím, co bych ještě měla povídat. Zahlídla jsem ve *Weekly* tvůj inzerát. Zaujal mě. Zavolej mi, když budeš chtít. Vlastně… já nevím, nikdy dřív jsem to neudělala, ale stejně… Tohle je moje číslo."

Jak jsem se svěřila záznamníku, ještě nikdy jsem neodpověděla na inzerát a ani jsem to neměla v plánu. Dokonce jsem se posmívala lidem, co se musejí takhle seznamovat, a obvykle, pokud nejsem příliš nadržená, dávám přednost vlastní společnosti před společností nějakého idiota. Ovšem nebyla jsem tak přehnaně hrdá, abych si nepřiznala, že ve městě, kde si ženy vybírají muže podle auta a muži ženy podle velikosti poprsí, pomalu propadám malomyslnosti.

Mám jenom béčka.

Tenhle inzerát mi připadal jiný, svým způsobem inspirativní. Přemýšlela jsem o tom, jestli by některého z mých ex-milenců vůbec napadlo napsat tak provokativní inzerát, a protože odpovědí bylo rezolutní ne, usoudila jsem, že za pokus to stojí.

Skoro dva týdny se ale nikdo neozval a já už jsem na všechno málem zapomněla, kdybych jednou nezvedla telefon a neuslyšela jeho hlas.

„Trixie?" pronesl tázavě.

Zarazila jsem se. „Chceš říct… Beatrice?"

Trochu se zasmál. „Není snad Trixie zdrobnělina pro Beatrice?"

Pokud ano, vysvětlila jsem mu, nikdy mi tak neříkali.

Jen co promluvil, věděla jsem, že je to pisatel inzerátu. Ať už to byl kdokoli. Hlas měl hebký a sytý jako čerstvě umletou kávu. A mluvil pomalu, uvážlivě, jako kdyby každé slovo, které vypustí z úst, bylo jeho autoportrétem.

Sdělil mi, že se jmenuje Jacob Grace, omluvil se, že mi nezavolal dřív, ale nevysvětlil mi, proč si dal tak načas. Prozradil mi, že je mu devětadvacet, že je spisovatel, že teď právě pracuje na částečný úvazek ve *Weekly* a že by se chtěl se mnou co nejdřív sejít. To všechno pronášel, jako by trpěl, jako bych byla jeho ztracenou láskou a on se s tím, že o mě přišel, nikdy nevyrovnal. Ale možná ze mě zase promluvil snílek. Vždycky se snažím najít za vším skrytý význam. Je to jediný způsob, který znám, jak legalizovat svou existenci.

Domluvili jsme si na druhý den oběd U Freda na Vermontu. Jacob mi vysvětlil, že to má kousek z práce a že tam chodí jíst několikrát týdně.

„Mají tam corndogy a pop-tarty," dodal klukovsky.

Zeptala jsem se ho, jak vypadá. Předstírala jsem, že to potřebuju vědět pro případ, že tam bude plno, ale chtěla jsem se pouze ujistit, že není něco jako Quasimodo.

„A jak vyhlížíš ty?“ zeptal se místo odpovědi a znělo to spíš jako rozkaz.

„Mám dlouhé černé vlasy a na krku budu mít topas.“

„Narodila ses v listopadu. Jako já.“

„Jak to víš?“

„Topas je měsíční kámen pro osoby narozené v listopadu. Já mám vlasy hnědé. Tak zítra.“

2

K Fredovi jsem dorazila o pár minut dřív. Přešlapovala jsem venku a nakukovala dovnitř škvírami mezi dřevěnými žaluziemi. Vypadalo to trochu, jako by se uvnitř zastavil čas. Měli tam boxy čalouněné hnědou a žlutou kůží, na zdech fotografie bývalých filmových hvězd a na každém stolku předpotopní bílý toustovač. Nikdy jsem nebyla v restauraci, kde vám dovolí, abyste si sami opekli pop-tarty. V rohu stál jukebox a za pultem masivní kávovar. Nejvíc mi padla do oka jedna věc na stěně. Z místa, kde jsem stála, jsem ji dobře viděla – obraz skalnaté pláže omývané divokým příbojem. V popředí bylo velkými písmeny napsáno: TEĎ NE.

Tak trochu kýč, ale něčím mě vzal za srdce.

Chystala jsem se vejít a posadit se někam ke stolu, když vtom jsem si všimla Jacoba. Seděl v boxu pod plakátem Lauren Bacallové, kde si nebyla moc podobná. Neptejte se mě, jak jsem věděla, že je to on. Prostě jsem to věděla. Byl typický jarní den: teplý, jasný, až nudně předvídatelný, s teplotou kolem pětadvaceti stupňů, ale Jacob měl na sobě starý černý utahaný vlněný kabát, který vypadal, jako by v něm bojoval ve válce. Byl menší, než jsem si ho představovala – měřil sice o něco víc než já, ale vypadal křehce, jak tam tak seděl sám, se sklopenou hlavou. Ráno se neoholil. Poznala jsem to, protože měl na jemné čelisti náznak strniště. Vlasy měl hnědé, jak

povídal, ale zářivě hnědé, jakoby posypané skořicí. Byly rozcuchané a trochu vlhké. Usoudila jsem, že si je umyl, než šel z domu, ale možná neměl hřeben – trčely mu od hlavy na všechny strany. Připomínal mi štěně, které vytáhli z rybníka.

Dívala jsem se na něho, když jsem vešla do dveří, a doufala, že si mě všimne. Ani jednou nevzhlédl. Četl něco, co vypadalo jako cizí noviny. Došla jsem k němu.

„Jacob?“ oslovila jsem ho a měla jsem pocit, jako bych něco přerušila.

Teprve teď zvedl hlavu a já jsem zachytila jeho pohled. Oči, posazené tak hluboko, že se skoro ztrácely ve stínu očních jamek, byly vybledlou verzí barvy jeho vlasů. Tabákovou. A byly starší, unavenější, než by odpovídalo jeho věku, ale postřehla jsem v nich i nádech ironie, moudré smíření s faktem, že život umí někdy být děvka, což někteří lidé mimořádně hluboce prožívají. Já jsem taky měla vždycky pocit, že jsem se nesžila s krajinou lidského světa tak jako ostatní, že se do ní koukám zvenčí. Myslím si, že je mnohem jednodušší nebrat věci přehnaně vážně, ale prostě se *vmísit*, jenže jsem se už dávno přestala snažit žít nadarmo a poznala jsem, že za to budu trpět. Ničilo mě a ubíjelo, že v milionovém městě trpím sama. Bylo mi sedmadvacet a táhlo mi na pětašedesát. Byla jsem na tom tak bídně, že bych měla dostávat sociální podporu.

Nikdy předtím jsem na žádné jiné tváři takový výraz neviděla, nikdy jsem ho u nikoho jiného nerozpoznala. Setkávala jsem se s ním jenom v románech. Jenže v šestnácti se každý zamiluje do Holdena Caufielda. Přečte si *Kdo chytá v žitě* a už se necítí tak sám. Problém je, že z toho všichni vyrostou. Zapomenou na ten smutek. Nebo ho pohřbí. Já to nikdy nesvedla.

A tak mě Jacob od první chvíle přitahoval hlavně proto, že se tvářil, jako by ještě nezapomněl. S tím rozdílem, že spokojenost v jeho tváři prozrazovala, že v tom

našel jistou hodnotu, že se tím netrápí tak jako já. Podle mého názoru byl Jacob z nás dvou ten moudřejší, a kdo by nechtěl mít někoho, od něhož by se mohl naučit něco o životě a o tom, jak žít. Zatím jsem vytušila jediný problém. Přitažlivost, kterou na mě působil, se projevovala pocitem vlhkosti v jisté části mého těla. Doufala jsem, že si sednu dřív, než něco ukápne – měla jsem na sobě sukni.

Jacobova tvář se uvolnila. Vstal. Měl štíhlé a jemné prsty a sevřel mi ruku v obou dlaních. Voněl exotickým dřevem.

„Trixie. Nevadí ti, že ti říkám Trixie?"

„Ne, líbí se mi to."

Vyzval mě, abych se posadila. Seděli jsme mlčky a on si mě zkoumavě prohlížel s hlavou opřenou o pěst. Byla jsem trochu nesvá, ale pocit trapnosti mírnila skutečnost, že Jacob vypadal, jako by sedět a zírat na někoho, koho vidíte poprvé v životě, bylo tou nejpřirozenější věcí na světě. Všimla jsem si, že noviny, které četl, jsou francouzské.

Konečně promluvil.

„Jsi opravdu krásná," pronesl. „Máš tak trochu tvář hrdinek Henryho Jamese."

Mohlo by to znít jako ta nejbanálnější věta, jakou jste kdy slyšeli, ale můžete mi věřit, neznělo to ani trochu lacině. Neflirtoval – alespoň tedy ne vědomě. Byl jenom upřímný – brzy jsem měla zjistit, že tahle vzácná vlastnost je pro Jacoba Grace typická. Jeho kompliment mi připadal neodolatelně romantický, protože jsem se nejednou obírala představou, že se ze mě stane něco jako neometropolitní verze Isabely Archerové. Toužila jsem vypadnout z města neonů a nenaplněných snů, vyprahlá a zahanbená, ale pořád dost paličatá, abych se vydala na literární a metaforickou cestu za vším, co pro mě možná připravil skutečný život.

Já mám hodně takových uhozených snů.

Cítila jsem, že rudnu.

Jacob se něžně usmál. „Omlouvám se, nechtěl jsem tě přivést do rozpaků."

„To nic. Jenom jsem o sobě nikdy takhle nepřemýšlela."

„Líbí se mi, že vypadáš jako viktoriánská dáma: porcelánově bledá pleť, havraní vlasy, jemné rysy. Uprostřed zdejších zástupů opálených blondýnek jsi tím jedinečná. Dodává ti to jistou hloubku."

Ukázala jsem na noviny. „Ty umíš francouzsky?"

Pokrčil rameny. „*Un peu*, učím se."

Potřásla jsem hlavou a zase jsme zmlkli.

Nabyla jsem dojmu, že Jacob je trochu podivín, což pro mě je ten největší kompliment, jaký vůbec mohu muži složit. Měl tu nejupřímnější tvář, jakou jsem kdy viděla, a zřejmě nic nepředstíral. Měl v sobě cosi, co mě zahřívalo, jako kdybych seděla u krbu, kde uhlíky už jenom slabě žhnou, ale pořád ještě vydávají teplo. Dodávalo mi to pocit bezpečí.

„Jacobe, můžu se tě na něco zeptat?"

„Samozřejmě."

„Na ten inzerát se ti musela ozvat spousta žen. Proč jsi zavolal mně?"

Přimhouřil oči. „Neozvala se jich spousta. Asi tak šest. Proto mi trvalo tak dlouho, než jsem ti zavolal. Bylas poslední." Odmlčel se a vidličkou udělal do ubrusu několik dírek. „Pravda je taková, že jsem si ten inzerát dal tak trochu ze srandy. Jednou jsem v redakci skuhral, že v Los Angeles nikdy nenarazím na slušnou ženskou, a kolega mi nasadil do hlavy ten nápad s inzerátem."

„Sešel ses se všemi, co jsme se ozvaly?"

„S pěti. S jednou jsem se radši ani nesešel."

„Proč?"

„Jasný transvestita," vysvětlil.

„A co ty ostatní?" Chtěla jsem vědět, jestli mám nějakou konkurenci.

„Značně široká škála. Jedna romantická sebevražedkyně, jedna o něco starší než moje matka, další byla na antidepresivech a libovala si v tom a ta poslední na mě udělala vůbec nejhorší dojem. Myslela si, že Henry Miller je detektivní sitcom ze sedmdesátých let. Ty jsi zatím jediná normální. Relativně vzato, samozřejmě."

„Ani nevíš jak relativně. Dvanáct let jsem chodila do katolické školy," upozornila jsem ho.

Rozesmálo ho to.

„Taky jsem si myslel, že by to mohl být výborný námět na povídku," pokračoval. „Že když nic jiného, tak to pak zpracuju. Nikdy předtím jsem si inzerát nedal a myslel jsem si, že o tom všem nakonec jenom napíšu. Teda, myslel jsem si to až doteď."

„Víš, já ty noviny vlastně moc nečtu. Ten den jsem si je koupila čirou náhodou. A první, co mi padlo do oka, byl ten inzerát."

„Jestli tohle není osud, tak to už vážně nevím," prohlásil Jacob a zasmál se, jako kdyby vyhrál v loterii.

Měl ostré špičáky. Jako vlk.

Objednali jsme si cappuccino a grilované sýrové sendviče. Pak jsme si povídali o sobě.

Jacob se narodil v Tennessee, ale nebyl mu ani rok, když se přestěhovali do Kalifornie. Vyrůstal v Pasadeně. Byl jediné dítě svobodné matky, která se živila jako učitelka tance. Mluvil o ní hezky a výhradně v množném čísle jako o „našich".

„Co se stalo s tvým otcem?" zajímala jsem se.

„Vypařil se pár měsíců potom, co jsme se odstěhovali sem. Měl v sobě tolik slušnosti, aby s námi rok dva udržoval styky, ale tím to skončilo. Pak už jsme ho neviděli."

„Zkusils ho někdy najít?"

„Ne," zavrtěl hlavou Jacob. „I když občas bych si to s tím hajzlem rád vyříkal pěkně z očí do očí."

Vycítila jsem, že otec je pro Jacoba pořád otevřená